

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗ

Καταρχάς πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι θεωρώ αυτό το δικαστήριο ένα ακόμη θέατρο πολέμου και την παρούσα πολιτική δήλωση - γιατί περί πολιτικής δήλωσης πρόκειται και όχι απολογίας- μια ακόμη εχθροπραξία από την πλευρά των επαναστατικών δυνάμεων. Έχω ήδη αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή μου στην Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Ως περήφανο λοιπόν μέλος της ΣΠΦ αλλά και ως επαναστάτης και αναρχικός αντιλαμβάνομαι το βήμα της «απολογίας» μου ως βήμα για τη διάδοση του επαναστατικού λόγου και την ανάπτυξη των πολιτικών μου θέσεων όσον αφορά στον επαναστατικό πόλεμο.

Θέλω αρχικά να αναφερθώ στον ίδιο θεσμό της δικαιοσύνης. Από τα φεουδαρχικά καθεστώτα, όπου εκφραστής της ήταν ο απόλυτος μονάρχης, που συγκέντρωνε τόσο τη δικαστική όσο και την πολιτική και εκτελεστική εξουσία μέχρι και τα σύγχρονα καπιταλιστικά δυτικά κράτη, που υιοθετώντας τη διάκριση των εξουσιών του Μοντεσκιέ, διαχωρίζουν και ανεξαρτητοποιούν τις 3 αυτές εκφάνσεις της κυριαρχίας, ο θεσμός της δικαιοσύνης ως θεματοφύλακας και τηρητής των νόμων αποτελεί έναν από τους βασικότερους πυλώνες της κυριαρχίας καθώς και έναν ακόμη θεσμό άκρατης εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Είναι ξεκάθαρο ότι η δικαιοσύνη ήταν και παραμένει ταξική. Αρκεί να δει κανείς πώς τα φυσικά πρόσωπα που απαρτίζουν το θεσμό, αντιμετωπίζουν τους μικροεγκληματίες, τα πρεζόνια, τους απόβλητους αυτής της κοινωνίας, τους οποίους εξοντώνουν καταδικάζοντάς τους σε βαριές ποινές με την ίδια ευκολία που τρώνε το πρωινό τους, την ίδια στιγμή που ο κάθε διαπλεκόμενος πολιτικός, δικαστής ή επιχειρηματίας με διπλάσιο κύρος και ειδικό βάρος, όχι μόνο γλιτώνει αλώβητος αλλά με περισσή αλαζονεία καταγγέλλει τις όποιες φαινομενικές και πλασματικές τελικά διώξεις ως προσπάθεια σπίλωσης του ονόματός του. Την ίδια στιγμή λοιπόν που όλοι οι παραπάνω ζουν και ευημερούν χαιρόντας ιδιαίτερης εκτίμησης, 12.500 κρατούμενοι στοιβάζονται σε συνθήκες που δεν θα άντεχαν ούτε ζώα. Κρατούμενοι που ως επί το πλείστον βρίσκονται στη φυλακή λόγω εξάρσεων ενδοταξικής βίας. Μια ενδοταξική βία που παράγεται αφενός λόγω της οικονομικής ανισότητας, που ολοένα και διογκούμενη, μαστίζει ένα μεγάλο μερίδιο του πληθυσμού και αφετέρου ως αποτέλεσμα του θεσμού της ιδιοκτησίας, που αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους θεμέλιους λίθους της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Ο θεσμός της ιδιοκτησίας, η δομή και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του οδηγούν στη διάχυση ενός πολύπλοκου πλέγματος εκμεταλλευτικών συμπεριφορών και αξιών σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό, καθώς και σε μία μορφή μικροεξουσίας, που συναντάται στην πλειοψηφία των καταπιεζόμενων κοινωνικών κομματιών και στην οποία οφείλεται η αναπαραγωγή από τα κάτω των κυρίαρχων μοντέλων συμπεριφοράς. Έτσι, απότοκο αυτού του θεσμού είναι και το αναμενόμενο αίσθημα ανασφάλειας, που συνοδεύει την καταναλωτική φρενίτιδα - ως κύριο χαρακτηριστικό του σύγχρονου καπιταλιστικού δυτικού κόσμου- και είναι παράγωγο της διαρκούς συσσώρευσης των δανεισμένων ως

επί το πλείστον υλικών αγαθών από τη μικροαστική τάξη. Οι οικονομικές ανισότητες εκδηλώνονται τελικά με μια ενδοταξική παραβατικότητα, που τρέμουν οι ιδιοκτήτες ζητώντας παραπάνω αστυνόμευση, συστήματα ελέγχου και εν γένει προστασία. Στο διαρκές αυτό αίτημα για ασφάλεια, που αφενός συμβάλλει στη συντηρητικοποίηση του κοινωνικού ιστού, και αφετέρου παράγει μια αστυνομοκρατούμενη κοινωνία ελέγχου και επιτήρησης, βρίσκει λόγο ύπαρξης και ο θεσμός της δικαιοσύνης.

Ο αυτόκλητος φρουρός την έννομης τάξης, η σύγχρονη θεά θέμιδα, μια κουρελιασμένη και ελεεινή μορφή αναλαμβάνει το «ιερό» καθήκον της επιβολής της τιμωρίας στους παραβάτες του νόμου, στα υποκείμενα ενός κατακερματισμένου κοινωνικού ιστού. Για να ξεκαθαρίσω στο σημείο αυτό και την δική μου θέση, δεν έχω τίποτα κοινό με την μικροπαραβατικότητα και το ενδοταξικό έγκλημα. Ίσα ίσα που οι πρακτικές αυτές βρίσκονται έτη φωτός μακριά από τον αξιακό μου κώδικα. Και αυτό φυσικά όχι από σεβασμό στο θεσμό της ιδιοκτησίας, τον οποίο εξαρχής εχθρεύομαι, αλλά γιατί αντιλαμβάνομαι τη στόχευση ως βασικό δομικό χαρακτηριστικό κάθε πράξης. Όταν καταπιεσμένοι αντί να στραφούν ενάντια στην πηγή που παράγει την ανισότητα εν γένει, το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, βρίσκουν άλλοθι στην εκμετάλλευση που υφίστανται και στην απομόνωση, στην οποία είναι καταδικασμένοι, χτυπώντας, ληστεύοντας και γενικότερα πράττοντας εχθρικά ενάντια σε ομοίους τους, κατά τη γνώμη μου εθελουφλούν και στρουθοκαμηλίζουν μη δυνάμενοι να αντιληφθούν το πραγματικό μέγεθος του προβλήματος, τους πραγματικούς φταίχτες του καπιταλιστικού εγκλήματος.

Η δικαιοσύνη ως θεσμός, όμως, δεν λειτουργεί μόνο στο βαθμό που αναπαράγει τις εκμεταλλευτικές σχέσεις απομονώνοντας και περιθωριοποιώντας περαιτέρω τα ήδη αποκλεισμένα κοινωνικά κομμάτια. Ο πλέον απεχθής και εχθρικός της ρόλος εντοπίζεται στην καταστολή και εγκληματοποίηση των επαναστατικών-κοινωνικών διεργασιών και αγώνων. Από τις αγχόνες της προεπαναστατικής Ρωσίας, τις καταδίκες ριζοσπαστών απεργών την εποχή της ακμής των εργατικών κινημάτων στην Αμερική, τα πολυάριθμα χρόνια απομόνωσης στα λευκά κελιά και ανήλιαγα μπουντρούμια στο Περού, την Αργεντινή και αλλού, μέχρι τους κουκουλονόμους, τους τρομονόμους, την άδεια δημοσίευσης των στοιχείων και φωτογραφιών συντρόφων που διώκονται για διάφορες υποθέσεις, τα αθρόα εντάλματα σύλληψης και την ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων σε πολιτικές υποθέσεις, ιδιαίτερα τα δύο τελευταία χρόνια, αλλά και τις εξοντωτικές και πολύχρονες καταδίκες ανταρτών της RAF, των Επαναστατικών Πυρήνων και της 2 Ιούνη στη Γερμανία, των Ερυθρών Ταξιαρχιών στην Ιταλία, της Action Directe στη Γαλλία, του MIL και της ETA στην Ισπανία, του IRA στην Ιρλανδία αλλά και της 17N στην Ελλάδα, τα παραδείγματα, ή καλύτερα τα βιώματα, αναρίθμητα όσον αφορά στον τρόπο που η αστική δικαιοσύνη αντιμετωπίζει τους πολιτικούς αντιπάλους της εκάστοτε καθεστηκυίας τάξης. Ο θεσμός της δικαιοσύνης εξαντλεί κάθε νομικό όριο και κάθε προσεγγιστική δυνατότητα, όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τους αρνητές του συστήματος, του οποίου είναι αναπόσπαστο και ουσιώδες κομμάτι και το οποίο εκπροσωπεί, ως ένας από τους βασικούς του πυλώνες.

Η λεπτή γραμμή της ιστορικής μνήμης τέμνει, ενόψει του πρώτου δικαστηρίου για την υπόθεση της Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, τη δική μου πορεία στον επαναστατικό χωροχρόνο, καθώς το παρελθόν συναντά το παρόν μέσα σε μια δικαστική αίθουσα. Έχω λοιπόν από τη μεριά μου να δηλώσω, ότι στέκομαι ξεκάθαρα απέναντι σε ό,τι αντιπροσωπεύει το δικαστήριο αυτό και ο θεσμός που υπηρετεί καθώς και ότι θα πολεμάω μια ζωή με όλες μου τις δυνάμεις για την καταστροφή του και για την αποδόμηση των κυρίαρχων μοντέλων και σχέσεων συμπεριφοράς που αναπαράγει. Ως επαναστάτης και αναρχικός δε μάχομαι για μια καλύτερη ή αδιάφθορη δικαιοσύνη, ούτε φυσικά για ευνοϊκότερη μεταχείριση. Όσα έχω ήδη αναφέρει μόνο σκοπό έχουν να αναδείξουν για άλλη μια φορά το ρόλο του επαίσχυντου αυτού θεσμού ως κομμάτι του παγκόσμιου εγκλήματος, που ονομάζεται καπιταλισμός. Και θα μιλήσουν ίσως καλύτερα για αυτά τα λόγια των συντρόφων και συμπολεμιστών μου:

«Πολεμάμε τη δικαιοσύνη σας όχι γιατί είναι απλά άδικη, αλλά γιατί ο αξιακός κώδικας του συστήματος που εκφράζει είναι εχθρικός με το δικό μας. Και δε μπορεί να υπάρξει κανένα αντικειμενικό δικαστήριο και κανείς δικαστής για να κρίνει αυτή τη σύγκρουση. Είναι οι δικές σας αξίες ενάντια στις δικές μας. Οι επαγγελματίες του δικαίου δεν έχουν καμία θέση στη δική μας αντίληψη και κοσμοθεωρία. Και αν μας ρωτήσει κάποιος «και τότε τι θέλετε;», θα του απαντήσουμε ότι επιδιώκουμε να κολλήσουμε τους διευθυντές αυτού του συστήματος στον τοίχο, χωρίς όμως να τους αντικαταστήσουμε για να εγκαθιδρύσουμε μια αγνότερη έννοια δικαιοσύνης (αντικειμενικά δικαστήρια, δίκαιους νόμους, λογικές ποινές), αλλά μόνο για να αναλάβουμε ένα αδιάλλακτο «καθήκον» ξεκαθαρίσματος λογαριασμών ως μία έντιμη πράξη αυτοδικίας».

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν, ότι ένας θεσμός, που ταυτίζει τον από τα πάνω θεσμοθετούμενο νόμο με το δίκαιο ως καθολική, οικουμενική αξία, είναι για τις επαναστατικές δυνάμεις a priori εχθρικός και αξίζει να καταστραφεί ολοσχερώς. Το δίκαιο αυτό καθεαυτό απορρέει από ένα συγκεκριμένο αξιακό κώδικα, από μια δεδομένη ηθική και άρα δε μπορεί να είναι αντικειμενικό. Αντίθετα, η υποκειμενικότητα των αξιών είναι που οδηγεί σε μία εκ των πραγμάτων υποκειμενικότητα της δικαιοσύνης. Οι δικαστικές αίθουσες, οι δικαστές, οι εισαγγελείς και όλοι όσοι υπηρετούν τη δικαιοσύνη ως θεσμό εκπροσωπούν και αντιπροσωπεύουν το σύγχρονο κώδικα αξιών, είναι δηλαδή απότοκα της ίδιας κυρίαρχης ηθικής. Και απέναντι στην κυρίαρχη αυτή ηθική, που εγκλωβίζει το δίκαιο σε μια αέναη πάλη ανάμεσα στο καλό και στο κακό ως αντικειμενικά αξιώματα, που δεν αντιλαμβάνεται τη συνεχώς εναλλασσόμενη και επαναπροσδιοριζόμενη έννοια της δικαιοσύνης και που τέλος, αναθέτει σε μία κάστα ανθρώπων όπως οι δικαστές και οι εισαγγελείς, στους οποίους προσδίδει μια σχεδόν θεϊκή υπόσταση, την διαχείριση των από τα πάνω επιβαλλόμενων νομοθετημάτων, εγώ αντιπροτάσω την επαναστατική αυτοδικία, ως μία έντιμη και αδιαμεσολάβητη πρακτική, που συναντά στο πρόσωπο του νόμου την ανθρώπινη του υπόσταση και δεν αναγνωρίζει σε κανέναν το δικαίωμα να επιβάλλει τη θέληση του στη ζωή μου.

Οι δικαστικές αίθουσες τελικά λειτουργούν στο πλαίσιο μιας de jure εκδίκασης των - κατά τη συστημική λογική- εγκληματικών υποθέσεων. Για εμένα όμως οι πραγματικοί εγκληματίες σήμερα είναι οι ίδιοι οι θιασώτες του αστικοδημοκρατικού καθεστώτος και το πραγματικό παγκόσμιο έγκλημα δεν είναι άλλο από το καπιταλιστικό σύστημα καθεαυτό.

Το καπιταλιστικό σύστημα είναι βασισμένο στην εκμετάλλευση και την καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, έχοντας ως αυτοσκοπό την αέναη παραγωγή κέρδους και τον πλουτισμό μιας ολιγομελούς κάστας ανθρώπων σε βάρος της συντριπτικής πλειονότητας του πληθυσμού παγκοσμίως. Ο καπιταλισμός έχει εκπροσωπηθεί τόσο από ολοκληρωτικά, φασιστικά καθεστώτα όσο και από το αστικοδημοκρατικό μοντέλο που συναντάμε και σήμερα στο σύνολο του δυτικού κόσμου. Η αστική δημοκρατία ως η αντιπροσωπευτική έκφραση του καπιταλισμού, είναι το πολιτικό σύστημα που φορώντας ένα φιλελεύθερο προσωπίο στηρίζει και εδραιώνει την ευρεία κυριαρχία του. Είναι ένα σύστημα που βασίζεται στην υπόσχεση της εκπλήρωσης της θέλησης του λαού ως απαραβίαστη συνθήκη. Μια ψευδής φυσικά συνθήκη που μεταφράζεται στην προσέλευση των μαζών μια φορά κάθε τετραετία στις κάλπες, όπου επιλέγουν ποιο κάθαρμα θα ταιριάζει καλύτερα στο ρόλο του διαμεσολαβητή, του ηγέτη και του περί πάντων ειδικού και του παραδίδουν τα ηνία της ζωής τους με αντάλλαγμα μια εξαγορασμένη συνείδηση, ή στην καλύτερη περίπτωση, και κάποιο μικρορουσφέτι. Ένα σύστημα που έχει τις βάσεις του στην αργαστή συνεργασία επιχειρηματιών, εργολάβων, εφοπλιστών, δικαστικών και δημοσιογράφων και στις διαπλεκόμενες σχέσεις τους με τον πολιτικό κόσμο. Ούτως ή άλλως οι επαγγελματικοί αυτοί κλάδοι είναι που τροφοδοτούν με έμφυχο δυναμικό την πολιτική ηγεσία. Είναι ξεκάθαρο λοιπόν ότι το ίδιο το πολιτικό σύστημα είναι έτσι δομημένο ώστε να προασπίζει τα συμφέροντα της μεγαλοαστικής τάξης και κατ' επέκταση είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του καπιταλιστικού καθεστώτος. Η αστική δημοκρατία δεν είναι η θέληση του λαού. Είναι η τεχνική και η επιστήμη της εξουσίας να μη γίνεται αντιληπτή ως καταπίεση. Τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης εξακολουθούν να κυβερνούν χωρίς την απροκάλυπτη βαναυσότητα των απολυταρχικών καθεστώτων. Την ώρα όμως που την ωμή βία αντικαθιστά η αισχρή προπαγάνδα των media, την ώρα που η αλλοτρίωση καταπίνει κάθε αντίδραση, την ώρα που η σιωπηλή συναίνεση καλύπτει το κενό που αφήνει ο φόβος της καταστολής, η δημοκρατία διεκδικεί το δικό της μερίδιο στη συγκαλυμμένη και εκλεπτυσμένη μεν, το ίδιο αισχρή δε, βαναυσότητα.

Παράλληλα, η αστική δημοκρατία έχει την ιδιομορφία της διάχυσης των εκμεταλλευτικών, εξουσιαστικών σχέσεων σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Δημιουργείται έτσι μια κοινωνία που αποτυπώνει την κυρίαρχη ηθική και τα δομικά στοιχεία του καπιταλιστικού καθεστώτος. Ο εύκολος πλουτισμός, η επιθυμία – αν όχι μανία – για κοινωνική ανέλιξη, η ανάδειξη αλλοτριωμένων και ξεπεσμένων συμπεριφορών σε πρότυπες και ιδανικές, η καταναλωτική μανία, το βόλεμα, ο ατομισμός και η ιδιοτέλεια αποτελούν όλα παράγωγα μιας κοινωνίας βασισμένης στο θέαμα και στην καπιταλιστική ευδαιμονική ψευδαίσθηση. Όλες αυτές οι συμπεριφορές, καθώς και πολλές ακόμη, αναπαραγόμενες από τη μεγάλη μάζα των

υποτελών παράγουν ένα πολύπλοκο πλέγμα εξουσιαστικών σχέσεων που εγγυώνται τη σταθερότητα του καπιταλισμού.

Η άνοδος της μεσαίας τάξης και η εδραίωση της ως κύριος εκφραστής του κοινωνικού συνόλου, αποτέλεσε τον προάγγελο αυτής ακριβώς της κοινωνικής αποβλάκωσης και της ραστώνης του θεάματος. Η μαζική εισροή μεταναστών από τις αρχές του '90 (με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ και των σοσιαλιστικών καθεστώτων) και έπειτα δημιούργησε μια νέα κοινωνική τάξη, που αντικατέστησε τους γηγενείς εργαζόμενους ως μία νέα παραγωγική βάση. Αξίζει να σημειωθεί ότι το μεταναστευτικό αυτό ρεύμα οφείλεται σε μεγάλο βαθμό, στην καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών των χωρών της Μ. Ανατολής, της Αφρικής ή της Λατινικής Αμερικής. Μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία έχει την ανάγκη ενός σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου προλεταριάτου. Η εκμετάλλευση που υφίστανται οι λεγόμενες υποανάπτυκτες χώρες με το φτηνό εργατικό δυναμικό, τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και τον υπέρμετρο φυσικό πλούτο, εγγυώνται την ευημερία και ανάπτυξη του δυτικού καπιταλιστικού κόσμου. Μια ευημερία που, όταν δεν μπορεί να διασφαλιστεί με τα «νόμιμα» μέσα, το κάνει μέσω των ιμπεριαλιστικών πολέμων, που με τη σειρά τους οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση τους ντόπιους πληθυσμούς, που απελπισμένοι ξεκινούν ένα χωρίς τύχη ταξίδι προς τις δυτικές μητροπόλεις, όπου εισρέουν κατά εκατοντάδες.

Η πάντα πρόθυμη μικροαστική τάξη δράττει την ευκαιρία, που της προσφέρει η ύπαρξη αυτής της νέας παραγωγικής βάσης, που σε συνδυασμό με τις ελαχίστου πραγματικού αντικρίσματος οικονομικές απολαβές -αποτέλεσμα ενός κατ' επίφαση κοινωνικού κράτους- τη βοηθούν να αναβαθμιστεί σε μία τάξη μικροϊδιοκτητών και εργοδοτών μικρής κλίμακας. Αυτή η μορφή μικροεξουσίας, σε συνδυασμό με το εφήμερο βόλεμα και την καταναλωτική ονειρώξη, που συνόδευσε τον άκρατο δανεισμό, ήταν το έναυσμα για τη δημιουργία μιας άχρωμης, άοσμης και πλήρως υποταγμένης κοινωνικής ομάδας. Το συνειδησιακό ξεπούλημα μιας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, ο ασπασμός του ειδώλου του Μάμμωνα, η ιδεολογικοποίηση της απραξίας και φυσικά η εξιδανικευμένη προβολή του σύγχρονου ρομποτοποιημένου, προβατοποιημένου τρόπου ζωής χωρίς ίχνος ατομικής ευθύνης, πρωτοβουλίας ή θέλησης αντικατοπτρίστηκαν σε χιλιάδες παθητικούς θεατές, που έχοντας απολέσει κάθε ίχνος αξιοπρέπειας, βρέθηκαν να συντηρούν και παράλληλα να ενισχύουν την καπιταλιστική μηχανή.

Τα τελευταία όμως χρόνια διανύουμε άλλη μια κρίσιμη καμπή στην ιστορία του καπιταλισμού. Η μεγαλύτερη χρηματοπιστωτική κρίση που έχει περάσει η παγκόσμια οικονομία, όντας κατ' ουσία μία κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου και υπερδιόγκωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, καθιστά το βάρος του δεύτερου δυσβάσταχτο για την κρατική μηχανή. Απειλούμενα, λοιπόν, με κατάρρευση τα οικονομικά συμφέροντα, στρέφονται εκ νέου προς τη βάση της παραγωγής, τη μεγάλη μάζα των μισθωτών απομυζώντας τη μεσαία και κατώτερη τάξη προκειμένου να διασώσουν τα κέρδη τους και να επιβιώσουν. Με αυτό τον τρόπο διευρύνονται περαιτέρω οι κοινωνικές ανισότητες, αφού η μεσαία τάξη, δημιούργημα του 20^{ου}

αιώνα, χάνει τα προνόμια εκείνα –οικονομικής κυρίως φύσεως- που ως γενεσιουργός της αιτία την καθιστούσαν αποτελεσματικό ανάχωμα ανάμεσα στις κυρίαρχες και τις κατώτερες τάξεις. Οι μεταβολές που υφίσταται ο κοινωνικός ιστός σε επίπεδο δομής αλλά και υλικών όρων ζωής εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και των διαρκώς εντεινόμενων συνθηκών καταπίεσης, που τη συνοδεύουν, είναι ριζικές. Η παρουσία στην Ελλάδα του ΔΝΤ, ενός οργανισμού του οποίου το όνομα είναι συνυφασμένο με τη χρεοκοπία και την καταδυνάστευση των προβληματικών οικονομιών παγκοσμίως, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την Αργεντινή ή τις πιο πρόσφατες Ουγγαρία ή Ιρλανδία, σηματοδοτεί την έναρξη μιας νέας εποχής όσον αφορά στην οριοθέτηση του καπιταλιστικού μοντέλου. Στην Ελλάδα συγκεκριμένα, στο όνομα της αιθιαλούς ανάπτυξης του κεφαλαίου και με σκοπό την σωτηρία των συμφερόντων των τραπεζών και των επιχειρηματικών ομίλων, καταργούνται μια σειρά προνόμια, που χρησίμευσαν στο παρελθόν ως αντίτιμο της απραξίας, σε ευρεία κλίμακα. Η νέα πραγματικότητα που σχηματίζεται είναι μια πλήρως εξαθλιωμένη συνθήκη στα πρότυπα των χωρών της καπιταλιστικής περιφέρειας. Η φαινομενική ευημερία των τελευταίων 20 χρόνων καταρρέει απογυμνώνοντας την αθλιότητα του καπιταλιστικού καθεστώτος αλλά και την κενότητα του φαντασιακού της πλειοψηφίας του πληθυσμού, που ξεπουλήθηκε συνειδησιακά έναντι ενός ελαχίστου υλικού αντικρίσματος και του ονείρου της κοινωνικής καταξίωσης.

Περνώντας, όμως, στο πώς θεωρώ ότι οι επαναστατικές δυνάμεις πρέπει να διαχειριστούν μια τέτοια κατάσταση, όπως αυτή που περιέγραψα, πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσω ορισμένα σημεία ως προς τη δική μου πολιτική θέση και αντίληψη σχετικά με την κοινωνική πραγματικότητα όπως αυτή διαδραματίζεται. Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς από την πρώτη στιγμή της δράσης της έχει δείξει ότι αντιλαμβάνεται την καταπίεση όχι μόνο ως μια συνθήκη παραγόμενη από την κυριαρχία, αλλά παράλληλα και ως αναπαραγόμενες από τα κάτω συμπεριφορές που διαχέονται σε ολόκληρο τον κοινωνικό ιστό. Γιατί για την επιβίωση του καπιταλισμού δεν είναι απαραίτητη μόνο η επιβολή των όρων εκμετάλλευσης από τους κυρίαρχους αλλά και η αποδοχή τους από τους ίδιους τους καταπιεζόμενους. Για την αποδοχή όμως των εξαθλιωτικών όρων σκλαβιάς του σήμερα απαιτείται ένα αλλοτριωμένο και παθητικό κοινωνικό σύνολο. Για αυτό και ως οργάνωση προωθούμε την επαναστατική συνείδηση ως το όπλο ενάντια στην καπιταλιστική εξουσία και παράλληλα ως την κινητήριο δύναμη της ανατροπής. Αντιλαμβάνεται κανείς, ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη ως αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης μπορεί να έχει μεν υλικό αντίκρισμα όσον αφορά στις συνθήκες επιβίωσης μιας μεγάλης πληθυσμιακής ομάδας αλλά δεν είναι καθεαυτή υπεύθυνη για την αθλιότητα της ζωής μας. Η καταπίεση είναι έμφυτη στις καπιταλιστικές δομές και το κρατικό μοντέλο διακυβέρνησης ανεξαρτήτως των ειδικών συνθηκών. Ακόμη και στους καιρούς της φαινομενικής ευημερίας και της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης δεν είναι η ίδια η ουσία της εκμετάλλευσης που μεταβάλλεται, αλλά μόνο οι όροι επιβολής της. Γιατί όπως είχε πει ο Γκυ Ντεμπόρ « το ζήτημα δεν είναι αν ζούμε λιγότερο ή περισσότερο φτωχά, αλλά το ότι ζούμε με ένα τρόπο που δε μας περιέχει». Σε αυτό το επίπεδο λοιπόν δε με αφορά άμεσα κατά πόσο οι συνθήκες είναι «ώριμες» ή κατά πόσο η κοινωνική συναίνεση αντικαθίσταται από την παθητική αδιαφορία όσον αφορά στην επαναστατική δράση και πρακτική.

Το βέβαιο είναι πάντως, ότι οι συνθήκες πολιτικής αστάθειας και η πόλωση σε πολιτικό επίπεδο είναι απόλυτα επιθυμητές, καθώς αναγκάζουν τη μεγάλη μάζα των αμέτοχων και μονίμως αδιάφορων, να πάρουν θέση. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου, που ο πλέον απαραίτητος όρος για την επίτευξη της λεγόμενης κοινωνικής ειρήνης, είναι η πολιτική σταθερότητα που εγγυάται με τη σειρά της, την ομαλή λειτουργία του συστήματος.

Ο ρόλος των επαναστατικών δυνάμεων μέσα σε αυτά τα πλαίσια, είναι η ριζοσπαστικοποίηση των εξεγερμένων μειοψηφιών, η οργάνωση τους σε ένα αραγές επαναστατικό μέτωπο, η στηλίτευση των αλλοτριωμένων συμπεριφορών, της υποταγής καθώς και της αδιαφορίας, τα παράλληλα πλήγματα του εσωτερικού εχθρού, η διάχυση της εξεγερτικής βίας, και τελικά η πόλωση με καθαρή κατευθυντήρια την ανατροπή. Για να είναι φυσικά ρεαλιστικό ένα τέτοιο ενδεχόμενο, να υπάρξει δηλαδή η συλλογικοποίηση των συνειδήσεων προς μια κοινή κατεύθυνση, πρέπει πρώτα και κύρια να υπάρχει ατομική συνείδηση στα υποκείμενα που μετέχουν σε μια τέτοια διαδικασία. Για αυτό το λόγο αποτελεί κυρίαρχο ζήτημα η ατομική ευθύνη του καθενός και καθεμίας, στο επίπεδο της αντιληψιμότητας του ρόλου του, μέσα στο καπιταλιστικό συνεχές, καθώς και της διάθεσης και παράλληλα ανάγκης για σύγκρουση με το υπάρχον με σκοπό την πλήρη αποκαθήλωσή του.

Το όπλο μας σε ένα τέτοιο εγχείρημα δεν είναι άλλο από την πολύμορφη δράση, με την πολιτική προπαγάνδα, τις πορείες, τις εκδηλώσεις, τις συζητήσεις, τις καταλήψεις, τα σαμποτάζ, τις απαλλοτριώσεις, αλλά και τον ένοπλο αγώνα. Η αυτοοργάνωση, η αντιεραρχία, ο αδιαμεσολάβητος τρόπος δράσης μακριά από κομματικές ταυτότητες και πολιτικαντισμούς, οι οριζόντιες δομές, οι συλλογικές αποφάσεις, η ισότητα, η αλληλεγγύη, ο ανατρεπτικός τρόπος σκέψης και φυσικά η επαναστατική ηθική, χαρακτηριστικά που ορισμένα από αυτά συγκεντρώνει σήμερα ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος.

Μέσα σε αυτό το χώρο, εγώ προσωπικά, δημιούργησα την πολιτική μου ταυτότητα, ανέπτυξα την επαναστατική μου συνείδηση, συνάντησα συντρόφους, συλλογικοποίησα τις αρνήσεις μου, ωρίμασα πολιτικά, συμμετείχα σε αγώνες με διαφορετικά χαρακτηριστικά και στοχεύσεις, και τελικά ήταν ο αναρχικός χώρος που στιγματίζοντας την πορεία μου ως επαναστάτη με οδήγησε να πάρω αποφάσεις για τις οποίες είμαι περήφανος και τις οποίες τιμώ μέχρι σήμερα. Πιο αναλυτικά για να κάνω μια μικρή αναδρομή στην ιστορία μου ως κομμάτι των επαναστατικών δυνάμεων, συμμετέχω στον αναρχικό χώρο από τα τέλη του 2005. Ο πολιτικός αυτός χώρος συγκεντρώνει άτομα και συλλογικότητες, με ποικίλες αντιλήψεις, διαφορετικές αφητηρίες αγώνα και ετεροκαθορισμένα χαρακτηριστικά. Παρόλα αυτά συσπειρώνεται γύρω από την αντιεξουσιαστική, αντιεραρχική αντίληψη, τις αυτοοργανωμένες δομές και φυσικά το στόχο της, την αναρχική επανάσταση.

Γνωρίζοντας λοιπόν ανθρώπους, σχηματίζοντας σταδιακά πολιτική ταυτότητα αρχικά ως μαθητής και μετέπειτα ως φοιτητής, συμμετείχα σε όλων των ειδών τις πολιτικές δραστηριότητες. Τα μαθητικά του '05, τις πορείες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια του '06-'07 και οι δυναμικές συγκρούσεις, οι καταλήψεις σχολών, οι κινήσεις αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους (πορείες, εκδηλώσεις κ.α.), η συμμετοχή μου στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Πολυτεχνείου με ποικιλόμορφη δράση στα πλαίσια της σχολής αλλά και έξω από αυτή και φυσικά η εξέγερση του '08 σηματοδότησαν ως γεγονότα, ανάμεσα σε πολλά άλλα που ενδεχομένως ξεχνάω, την πορεία μου στον αναρχικό χώρο. Όλες αυτές οι εμπειρίες αγώνα καθώς και οι συντροφικές σχέσεις που ανέπτυξα με ανθρώπους μέσα από αυτές, οι δυσκολίες και οι επιτυχίες, οι νίκες και οι ήττες, οι απώλειες και τα συμπεράσματα, οι συμπεριφορές και οι ρήξεις, η υιοθέτηση αξιών και οι πολιτικές συμμαχίες, σχημάτισαν ως ένα διαρκές και συνολικό βίωμα την επαναστατική μου ταυτότητα και θεμελίωσαν τις πολιτικές μου πεποιθήσεις.

Καθώς λοιπόν διαμορφώνεται, με το πέρας του χρόνου και την απόκτηση πολύτιμης εμπειρίας, η επαναστατική μου υπόσταση και αντιλαμβάνομαι το εύρος και το χαρακτήρα των επιλογών που ανοίγονται μπροστά μου, φτάνω να πάρω τελικά την απόφαση να αφιερώσω τις δυνάμεις και τις δυνατότητες μου στο αντάρτικο πόλης και στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Απόφαση για την οποία είμαι περήφανος και φυσικά δε μετανιώνω. Είναι καθοριστική για τη ζωή μου η στιγμή που επιλέγω το αντάρτικο πόλης ως την έκφραση του πολιτικού αγώνα, που προωθεί την επαναστατική προοπτική όπως την αντιλαμβάνομαι, αναβαθμίζει την κριτική μου σκέψη, επιτρέπει την εξέλιξη της δραστηριότητάς μου και λειτουργεί ως παράγοντας ολοκλήρωσης για το άτομό μου, τόσο σε πολιτικό όσο και σε υπαρκτικό επίπεδο.

Πριν όμως μιλήσω για το αντάρτικο πόλης καθεαυτό, θα ήθελα να πω δύο λόγια για την επαναστατική βία ως αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού αγώνα. Ως αναρχικός και επαναστάτης δεν αναγνωρίζω κανένα επίπλαστο διαχωρισμό μεταξύ νόμιμης και παράνομης δράσης. Ούτε φυσικά ενστερνίζομαι την κυρίαρχη προπαγάνδα που αποζητά εναγωνίως να καλουπώσει κάθε αγωνιστική εξεγερτική έκφραση, στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Η προάσπιση εξάλλου του «λέγειν» σε συνάρτηση με τη καταδίκη του «πράττειν» δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κυρίαρχη προπαγάνδα που παίρνει σάρκα και οστά οδηγώντας στην αφάνεια, την απραξία και τελικά την ανυπαρξία κάθε μορφή αντίδρασης. Μην αναγνωρίζοντας φυσικά, την πολιτική και ηθική νομιμοποίηση του συστήματος δεν αποδέχομαι ότι μπορεί καθ' οποιονδήποτε τρόπο να περιορίσει τη δράση μου. Τα όρια τελικά του αγώνα δεν ορίζονται από τα πάνω, παρά πλαισιώνονται και καθορίζονται από την ίδια την επαναστατική μας ηθική καθώς και το στόχο της ολικής ανατροπής.

Η επαναστατική βία είναι δίκαιη και απαραίτητη. Δίκαιη σύμφωνα με τις δικές μου αρχές και αξιακό κώδικα, και απαραίτητη για τον απλούστατο λόγο ότι οι κατέχοντες την εξουσία ποτέ δεν την παρέδωσαν – και ποτέ δεν θα το κάνουν – οικιοθελώς και αναίμακτα. «Η βία είναι μαμή κάθε παλιάς κοινωνίας, που κυοφορεί μια καινούρια» έγραφε ο Μαρξ. Και η επανάσταση είναι μια βίαιη διαδικασία ανατροπής του υπάρχοντος. Εφόσον οι επαναστάτες εχθρεύονται το σύστημα συνολικά και σε όλες του τις εκφάνσεις είναι αδιανόητο να κινούνται στα πλαίσια μιας ειρηνικής

μεταρρύθμισης του. Αν ρίξουμε μια γρήγορη ματιά στην παγκόσμια ιστορία των ανατρεπτικών κινημάτων, θα αντιληφθούμε ότι κάθε μεγάλη και ουσιαστική αλλαγή έχει επέλθει μόνο μέσω βίαιων διαδικασιών και αγώνων. Έτσι λοιπόν όχι μόνο αποδέχομαι, αλλά και προκρίνω κάθε συλλογική ή ατομική έκφραση της επαναστατικής βίας – εφόσον με καλύπτει ηθικά – ως μία διαδικασία προώθησης του επαναστατικού σκοπού.

Μιλάω για προώθηση του επαναστατικού σκοπού, καθώς η επαναστατική δραστηριότητα συμβάλει στην επαναστατική διαδικασία σπάζοντας το μονοπώλιο της κρατικής βίας, ριζοσπαστικοποιώντας συνειδήσεις και αντιδράσεις και φυσικά καταφέροντας πλήγματα στο εχθρό. Η επαναστατική βία καταφέρει πλήγματα στον εχθρό είτε με τη μορφή μαζικών συγκρούσεων, είτε με τη μορφή αντάρτικων χτυπημάτων, που έχουν ένα πολύ απτό και υλικό αντίκρισμα, που δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητο ή χωρίς αξία. Ένα υλικό αντίκρισμα που δεν κινείται μόνο στο επίπεδο ενός στείρου συμβολισμού, αλλά μιλάει και για απώλειες σε υλικό ή έμφυχο δυναμικό που έχουν αξία καθ' εαυτές. Μία κατεστραμμένη τράπεζα είναι μια τράπεζα που δεν λειτουργεί, ένα καμένο περιπολικό είναι μια περιπολία λιγότερη, ένα δικαστήριο που έχει υποστεί βομβιστική επίθεση είναι ένα αχρηστεμένο δικαστήριο, μια ξυλοφορτωμένη διμοιρία είναι μια διμοιρία που δεν θα επιτελέσει το θεάρεστο έργο της την επόμενη μέρα κ.ο.κ. Ένα ριζοσπαστικό εξεγερτικό κίνημα οφείλει να μιλήσει τη γλώσσα της επίθεσης, της διαρκούς κινητικότητας και της συνεχούς εξελικτικότητας. Και η γλώσσα της επίθεσης και του επαναστατικού πολέμου μετράει απώλειες. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζω την αξία του συμβολισμού μιας ενέργειας. Αντίθετα αντιλαμβάνομαι τον σπουδαίο ρόλο της διαλεκτικής αυτής τακτικής, που όμως, πρέπει να συμπορεύεται με την αποτελεσματικότητα και τις επιπτώσεις ενός πλήγματος.

Ένα ακόμη αποτέλεσμα των βίαιων επαναστατικών διαδικασιών είναι η ριζοσπαστικοποίηση που επέρχεται ως αποτέλεσμα της οικειοποίησης των πρακτικών αυτών από όλο και περισσότερο κόσμο. Και αυτή ακριβώς η οικειοποίηση έκανε σε μαζικό επίπεδο την εμφάνισή της στην εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, όταν χιλιάδες ετερόκλητα άτομα, προερχόμενα από κοινωνικές ομάδες με διαφορετικά χαρακτηριστικά και προέλευση συναντήθηκαν στο δρόμο με έντονη την εξεγερτική και βίαιη προοπτική. Η ριζοσπαστικοποίηση του ευρύτερου επαναστατικού χώρου μετά το Δεκέμβρη ήταν εμφανής τόσο στην αναβαθμιζόμενη και εντατικοποιημένη δράση των αντάρτικων σχηματισμών, όσο και στη συνολικότερη διαχεόμενη συγκρουσιακή διάθεση. Γίνεται λοιπόν εμφανής ο ουσιώδης ρόλος των βίαιων διαδικασιών στην αναβάθμιση των ανατρεπτικών αγώνων και στην ανάδειξή τους ως αναδυόμενη απειλή για την κυριαρχία. Οι πράξεις πολέμου στο περιβάλλον της μητρόπολης, καταδεικνύουν τον εχθρικό ρόλο του καθεστώτος, παράγουν την απαραίτητη πόλωση με στόχο την ευρύτερη επαναστατική προοπτική, αναδεικνύουν την τρωτότητα των συστημικών κέντρων εξουσίας και την δυνατότητα επίτευξης αποτελεσματικών επιθέσεων κατά του συστήματος και τελικά παράγουν μια διαρκώς εντεινόμενη κατάσταση πολιτικής πίεσης και αναταραχής που λειτουργεί ως παράγοντας αποσταθεροποίησης του καθεστώτος. Μια αποσταθεροποίηση που

λειτουργεί με τη σειρά της ως καθοριστικό εργαλείο προς όφελος του επαναστατικού σκοπού.

Η επαναστατική βία σπάει, τέλος, το μονοπώλιο της κρατικής βίας και καταστολής. Η νομιμοποίηση της άνωθεν παραγόμενης βίας σε συνδυασμό με την προσπάθεια απαξίωσης, πολλώ δε μάλλον καταδίκης, της εξεγερτικής βίας που ασκούν οι καταπιεσμένοι στους δυνάστες τους, είναι ένα από τα ισχυρότερα προπαγανδιστικά συστημικά όπλα. Το αστικοδημοκρατικό κράτος ως πολιτικός εκπρόσωπος του καπιταλισμού θεμελιώνει την εξουσία του πάνω στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και κατ' επέκταση τη βία, είτε αυτή είναι εμφανής και άμεση, είτε παραμένει συγκεκαλυμμένη αλλά το ίδιο αμείλικτη. Στον «Προμηθέα Δεσμώτη» την περίφημη τραγωδία του Αισχύλου, το Κράτος και η Βία παρουσιάζονται ως αδελφές θεότητες που αλυσόδεσαν τον εξεγερμένο κατά της παντοκρατορίας του Δία, Τιτάνα Προμηθέα στους βράχους του Καύκασου. Από το μήνυμα του σπουδαίου αυτού έργου μας χωρίζουν σχεδόν 2500 χρόνια, κι όμως παραμένει ακόμα επίκαιρο. Η βία και ο φόβος της καταστολής από τη μία και η προπαγάνδα και η δημιουργία συναίνεσης από την άλλη αποτελούν το ουσιαστικότερο εξουσιαστικό δίπολο του σύγχρονου καθεστώτος. Και πως θα μπορούσε άλλωστε να μη βασιζεται στη βίαη επιβολή ένα πολιτικό σύστημα, που εν ονόματι του κέρδους καταλύει κάθε έννοια αξιοπρέπειας και ανθρωπίνης ουσίας, που εξοντώνει και δολοφονεί σε δρόμους, τμήματα, φυλακές, εργασιακούς χώρους, θαλάσσια ή χερσαία σύνορα, που στοιβάζει ανθρώπους σε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που μετέχει ενεργά ή στηρίζει τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις επεμβάσεις με βιολογικά όπλα σε χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας, που στο όνομα της ασφάλειας οικοδομεί μια αστυνομοκρατούμενη κοινωνία ελέγχου και επιτήρησης, που ως αξίες προωθεί τον ατομισμό, την απάθεια, τον παρτακισμό, την αδιαφορία, τη λατρεία του χρήματος, τη ρουφιανιά και την μικροπρέπεια.

Η κυρίαρχη έκφραση της βίας είναι πάντα ηθικά νομιμοποιημένη. Αντίθετα, όταν τα θύματα της συνεχούς και ανελέητης αυτής διαδικασίας σταματούν να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως τέτοια και εξεγείρονται γυρεύοντας τον ρόλο του θύτη, ονομάζονται εγκληματίες, περιθωριακοί, παράφρονες, κουκουλοφόροι, τρομοκράτες. Η έννοια «τρομοκρατία» είναι ιδιαιτέρως φορτισμένη σήμερα. Και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς αφού «ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα ιδεολογικό όπλο που εξυπηρετεί την παγκόσμια κυριαρχία και την ανάγκη της για ροπή προς τη φασιστοποίηση και το συντηρητισμό.

Όμως τι σημαίνει τελικά ο όρος τρομοκράτης; Η Λουίζ Ριτσαρντσον στο βιβλίο της «τι θέλουν οι τρομοκράτες» ορίζει τον όρο ως εξής: « τρομοκρατία είναι απλώς η εσκεμμένη και βίαη στοχοποίηση αμάχων για πολιτικούς σκοπούς». Αν δεχθούμε τον ορισμό της ακαδημαϊκού της οποίας οι μελέτες χρησιμοποιούνται από τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες αλλά και το υπουργείο Αμύνης, τρομοκράτης είναι μόνο κάποιος που οικειοθελώς στοχεύει να βλάψει άμαχο πληθυσμό προς όφελος ενός πολιτικού στόχου. Πότε η ΣΠΦ ή οποιαδήποτε άλλη επαναστατική οργάνωση στοχοποίησε άμαχο πληθυσμό; Η απάντηση είναι φυσικά ποτέ! Η στόχευση είναι

δομικό στοιχείο του αντάρτικου πόλης και της επαναστατικής βίας συνολικότερα. Ο μόνος λόγος που χρησιμοποιείται ο όρος με τη συγκεκριμένη φόρτιση που ενέχει σ' αυτήν την περίπτωση, είναι η προσπάθεια κατασυκοφάντησης και απονοματοδότησης του πολιτικού μας αγώνα και η προσπάθεια παρουσίασης των υποκειμένων που μετέχουν ή στηρίζουν αυτές τις πρακτικές ως παράφρονες, αιμοδιψείς εγκληματίες που βάλουν κατά πάντων.

Αν τώρα εξετάσουμε ετυμολογικά τον όρο τρομοκρατία, θα δούμε ότι προέρχεται από τη δύναμη - κράτος - του φόβου - τρόμος. Θα πρέπει να συμπεράνουμε λοιπόν ότι τρομοκράτης είναι εκείνος που διαχειρίζεται τη δύναμη του φόβου, πάντα για πολιτικούς σκοπούς. Και το καίριο ερώτημα είναι: ποιός είναι ο αποδέκτης του μηνύματος του τρόμου; Γιατί αν αυτός είναι μια μεγάλη πληθυσμιακή ομάδα, όπως ρητά αναφέρει ο ποινικός κώδικας, σύμφωνα με τον οποίο δικάζομαι, τότε τρομοκράτης είναι το πολιτικοοικονομικό κατεστημένο, εξαιτίας της βίας που ασκεί στο σύνολο των καταπιεσμένων και που είναι σύμφυτη με την ύπαρξή του. Αν όμως αποδέκτης του τρόμου είναι η πολιτική και οικονομική ελίτ και τα κέντρα εξουσίας, τότε δεν θα αποποιηθώ αλλά θα φορέσω περήφανος το «κοστούμι» του τρομοκράτη.

Γιατί η διάχυση του φόβου, του φόβου της εξέγερσης, του φόβου της ριζοσπαστικής δράσης, του φόβου του αντάρτικου πόλης σε κάθε πρόσωπο που μετέχει συνειδητά και στηρίζει έμπρακτα τους εξουσιαστικούς θεσμούς, η διάχυση τελικά του τρόμου στο στρατόπεδο του εχθρού, είναι μια συνθήκη που δεν είναι μόνο επιθυμητή αλλά κατά τη γνώμη μου και αναγκαία προς όφελος της επανάστασης. Ο Ροβεσπιέρος το 1794 όρισε τον τρόπο ως δικαιοσύνη, άμεση, βέβαια και αμείλικτη. Και ο τρόμος που παράγεται από τη δράση των επαναστατικών δυνάμεων και στρέφεται ενάντια στην καθεστηκία τάξη, δεν είναι παρά ένα απότοκο της επιθετικής μας πολιτικής. Είναι η δικαιοσύνη της επανάστασης.

Η πεμπτουσία αυτής της επιθετικής πολιτικής είναι το αντάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας ως μια ιδιαίτερη έκφραση της επαναστατικής βίας, της οποίας τα χαρακτηριστικά ανέλυσαν νωρίτερα. Είναι η οργανωμένη και ενορχηστρωμένη επίθεση ενάντια στο σύγχρονο πολιτικοοικονομικό κατεστημένο. Είναι αφενός - και πρωτίστως - μια πολιτική επιλογή ρήξης και αφετέρου μια διαδικασία αυτοπραγμάτωσης και αυτοεξέλιξης για τον ίδιο τον επαναστάτη. Η πολιτική επιλογή ρήξης συνίσταται στην έμπρακτη εναντίωση στο καθεστώς με τη μορφή της ριζοσπαστικής πρακτικής ως μετουσίωσης του επαναστατικού μας λόγου. Η συνέπεια, η οργάνωση, τα καίρια πλήγματα κατά των κέντρων εξουσίας, που χαρακτηρίζονται από αποτελεσματικότητα και σαφήνεια, η διάδοση του αναρχικού λόγου και του νέου νιχιλισμού ως επιστέγασμα της κριτικής των όπλων - όπου όπλο δεν νοούνται εξ ανάγκης σφαίρες ή πιστόλια, αλλά οποιοδήποτε μέσο ταιριάζει κατά τα υποκείμενα που το διαχειρίζονται, καλύτερα στην περίπτωση -, καθώς και η διάχυση και προώθηση των επαναστατικών πρακτικών αποτελούν τα δομικά εκείνα στοιχεία που συνθέτουν το αντάρτικο πόλης. Ως διαδικασία αυτοπραγμάτωσης από την άλλη, το αντάρτικο πόλης αποτελεί μια περήφανη επιλογή και στάση ζωής που προτάσσει την ολική και έμπρακτη ρήξη με το υπάρχον, μια επιλογή που μιλάει τη γλώσσα της

επανάστασης σε χρόνο ενεστώτα. Αποτελεί ένα ουσιώδες εξελικτικό βήμα, αφού διαρρηγνύει την απόντος νοήματος καθημερινότητα, και προσφέρει στον επαναστάτη την ευκαιρία μιας διαρκούς και συνεπούς επαναστατικής δραστηριοποίησης.

Το αντάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας γενικότερα είναι μια πρακτική, που ιστορικά έχει εδραιωθεί και αναγνωριστεί ως μέσο αγώνα από ανατρεπτικά κινήματα με ποικίλα χαρακτηριστικά, διαφορετικές ιδεολογικοπολιτικές προσεγγίσεις και αφετηρίες αγώνα. Αποτελεί μια έκφραση που γεννιέται και αναπτύσσεται ως κομμάτι των πολύμορφων επαναστατικών κινήματων. Κινήματα που εύκολα αντιλαμβάνεται κάποιος, ότι αλληλεπιδρώντας με τις ιδιαίτερες συνθήκες της εκάστοτε εποχής είναι γέννημα θρέμμα των κοινωνικοπολιτικών διεργασιών που συντελούνται σε συγκεκριμένες ιστορικές συγκυρίες.

Έτσι είναι φυσικό, ότι και οι ένοπλες οργανώσεις ανά τον κόσμο και την ιστορία έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά και πολιτικές αντιλήψεις, που εξαρτώνται από τους παράγοντες που προανέφερα, καθώς και από την καθοριστική συμβολή του υποκειμενικού παράγοντα, της ουσίας δηλαδή των ανθρώπων που τις στελεχώνουν. Το ίδιο ισχύει και για τη ΣΠΦ. Ένας από τους λόγους που ανέλαβα την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στην οργάνωση, είναι γιατί με ενδιαφέρει να υπερασπιστώ την ιστορία της και τις επιλογές της, να μην επιτρέψω να σέρνεται το όνομά της στο βούρκο από τους θιασώτες του συστήματος που αποζητούν εναγωνίως να απονομηματοδοτήσουν τον αγώνα της, και φυσικά να συνεχίσω να διαδίδω τον ιδιαίτερο λόγο της, τις ιδέες και αντιλήψεις της.

Η ΣΠΦ αποτελεί μια αναρχική αντάρτικη ομάδα που μέσω των οργανωμένων δομών επίθεσης προωθεί τον επαναστατικό σκοπό. Είμαστε κομμάτι του επαναστατικού σχεδίου, που δομείται στο παρόν και έχει τα μάτια στραμμένα στο μέλλον, στο στόχο της επανάστασης. Ένα στόχο που εμείς βάζουμε μπροστά στο σήμερα με τη μορφή της άμεσης δράσης και της διαρκώς δραστηριοποίησης. Η ΣΠΦ χτυπούσε και χτυπάει τις κυρίαρχες δομές του καπιταλισμού και της αστικής δημοκρατίας. Οι επιθέσεις της στρέφονται ενάντια στα συμπλέγματα εξουσίας και τους θεσμούς που στηρίζουν το σύστημα. Η στόχευση αποτελεί για μας μια βασική και αναγκαία συνθήκη όσον αφορά στις δραστηριότητές μας. Μας ενδιαφέρει να καταφέρουμε πλήγματα στον εχθρό και να αναδεικνύουμε την τρωτότητα μέσα από διαρκείς πράξεις πολέμου. Το κάνουμε οργανωμένα και με συνέπεια, συνέπεια που καθορίζεται από την παραγωγή του επαναστατικού μας λόγου ως επιστέγασμα και συμπόρευση των πράξεων μας.

«Χωρίς πράξη, η λέξη είναι ένα τίποτα. Χρειάζεται την αρμονία της γροθιάς στο τραπέζι, του ήχου της έκρηξης, του πυροβολισμού, για αυτή τη μαγική κουζίνα που την κρίσιμη στιγμή, συγκεντρώνει όλο το δυναμικό της ανυποταξίας μας». Jean -Marc Rouillan. Η πράξη είναι η ιερότερη μορφή του λόγου, ο οποίος με τη σειρά του αποσαφηνίζει και καθορίζει τις πολιτικές επιλογές των δρώντων υποκειμένων. Οι δικές μας πολιτικές επιλογές εχθρεύονται αυτόν τον κόσμο στο σύνολο του. Κάθε

έκφραση της κυριαρχίας, κάθε σχέση δομημένη στην εκμετάλλευση είναι για εμάς εχθρική. Και ανεξάρτητα από τον αν διαφαίνεται ή όχι μια κάποια αόρατη πιθανότητα μιας ευρείας και μαζικής σύγκρουσης, εμείς επιλέγουμε τη λογική της άμεσης και συνεχούς δραστηριοποίησης με στόχο την ικανοποίηση και πραγμάτωση του ατομικού μας Εγώ και της τελικής συλλογικοποίησης του μέσου της επαναστατικής διαδικασίας. Μιας διαδικασίας που θα συντρίψει την κοινωνία όπως τη γνωρίζουμε.

Με αυτό το σκεπτικό η Συνωμοσία ξεκίνησε να χτυπάει χρησιμοποιώντας εμπρηστικούς μηχανισμούς σε αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, οικονομικές και κρατικές υπηρεσίες, πολιτικούς, υπουργεία, κομματικούς μηχανισμούς, εκκλησίες, στρατόπεδα, φυλακές, μπάτσους, συστήματα ελέγχου και επιτήρησης, δημοσιογράφους και φασιστικές συμμορίες. Οι θεματικές που αναπτύσσονται μέσω των προκηρύξεων της οργάνωσης, καλύπτουν μια ευρεία και ποικιλόμορφη θεματολογία. Την οικονομική διάσταση του καπιταλισμού και το ρόλο των οικονομικών κέντρων εξουσίας, τα φυσικά πρόσωπα που απαρτίζουν τη δημοκρατική ελίτ, καθώς και το ρόλο των μηχανισμών, στους οποίους μετέχουν το στρατιωτικό-αστυνομικό σύμπλεγμα, με την επίθεση στο ΡΟΥΦ και σε στρατιωτικούς στόχους στις 29/10/08 και στις 2-3-4//11/08 αντίστοιχα, το ρόλο των δημοσιογράφων και των media και την προπαγάνδα ως μέσω επίτευξης της συναίνεσης καθώς και ως αλλοτριωτική διαδικασία, το ρόλο των μπάτσων, καθώς και των συστημάτων ελέγχου και επιτήρησης, την καταστολή ως διαδικασία παραγωγής φοβικών συνδρόμων και τη δημιουργία μιας αστυνομοκρατούμενης κοινωνίας, τη θρησκεία και το ρόλο της ως μηχανισμό υποταγής και απαξίωσης της ζωής, καθώς και τη διεθνιστική αλληλεγγύη με τα χτυπήματα στο Γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων στις 3/12/08 για τους συντρόφους που πραγματοποίησαν σαμποτάζ σε σιδηροδρομικές γραμμές και στο Προξενείο της Χιλής στις 22/7/09 για το σύντροφο Mauricio Morales Duorte που σκοτώθηκε όταν η βόμβα που μετέφερε για να τοποθέτηση σε στρατόπεδο της αστυνομίας εξερράγει στα χέρια του. Στη συνέχεια η Συνωμοσία μαζεύοντας εμπειρίες και αποκτώντας βιώματα καθώς και εξαιτίας της ανάπτυξης της πολιτικής της θέσης και της θεμελίωσης των στοχεύσεών της, αποφάσισε να εξελιχθεί και να αναβαθμίσει τη δράση της. Έτσι πραγματοποίησε τα χτυπήματα στην οικία του φασίστα πρώην υπουργού Δημόσιας Τάξης και στρατιωτικού επί Χούντας Παναγιώτη Χηνοφώτη στις 11/07/09, στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης στις 2/09/09 και στην επίθεση στην οικία Γεράσιμου Αρσένη- Λούκας Κατσέλη, ο πρώτος μάλιστα μιας ολόκληρης γενιάς που καταριόταν το όνομά του και η δεύτερη άξια εκπρόσωπος του καπιταλισμού με αναβαθμισμένο ρόλο στη σημερινή κυβέρνηση.

Η πολιτική μας αντίληψη όμως ως ΣΠΦ είναι ότι η κυριαρχία δεν απορρέει μονοδιάστατα από τα κέντρα εξουσίας αλλά αντίθετα διαχέεται σε όλες τις κοινωνικές δομές, και καθορίζει σύσσωμες τις κοινωνικές σχέσεις και συμπεριφορές. Γι αυτό μέσω των προκηρύξεων μας στηλιτεύουμε τις σχέσεις αυτές καθώς και τα χαρακτηριστικά που το κοινωνικό σύνολο υιοθετεί, πρόθυμο να σκύψει το κεφάλι πειθήνια στους δυνάστες του με αντάλλαγμα μια επίπλαστη καπιταλιστική ευημερία, που δεν είναι παρά ψίχουλα στο τραπέζι των οικονομικών ελίτ.

Στηλιτεύουμε τις συμπεριφορές αυτές ακριβώς γιατί μας ενδιαφέρει να αναδείξουμε ότι η επιβίωση ενός συστήματος που βασίζεται στην εκμετάλλευση έχει τις ρίζες της όχι μόνο στην από τα πάνω επιβολή ενός κυρίαρχου μοντέλου διακυβέρνησης αλλά και στην από τα κάτω κοινωνική συναίνεση μέσω της αδιαφορίας, της αδράνειας, του φόβου και της αλλοτρίωσης. Όταν οι μάζες των καταπιεσμένων απεμπολούν κάθε ίχνος δημιουργικής συνείδησης, όταν δεν μπορούν αντιληφθούν τη ζωή τους ως αποτέλεσμα και απόρροια των ίδιων τους των επιλογών, όταν παραδομένοι στη μαστούρα του θεάματος βαυκαλίζονται στην ιδέα μιας τηλεοπτικής ουτοπίας, όταν η ιδιώτευση, ο ατομισμός, το όνειρο της προσωπικής ανέλιξης και η μικροεξουσία γίνονται αυτοσκοπός, όταν η αδιαφορία προβάλλεται ως θέση και στάση ζωής, όταν η διεκδίκηση περιορίζεται σε έναν άνευ αντικρίσματος ψευτοτσαμπουκά απέναντι στον πιο αδύναμο, όταν ο φόβος είναι ικανός να αποτελέσει τροχοπέδη της ανατρεπτικής σκέψης και πρακτικής, όταν η ενδοταξική βία αντικαθιστά τη σύγκρουση με το σύστημα εξουσίας, όταν η επιλογή του εκάστοτε δυνάστη μέσω της εκλογικής διαδικασίας γίνεται αντιληπτή ως αγώνας, όταν τελικά η παθητικότητα και η υποταγή βρίσκουν έδαφος για να εδραιωθούν, τότε το άλλοθι της καταπίεσης είναι ανίκανο να προσφέρει ασφαλές καταφύγιο στις επιλογές και την ενοχή των εκμεταλλεζόμενων. Για αυτό και εμείς αρνούμαστε πια να αντιμετωπίσουμε το κοινωνικό σύνολο ως μόνιμο θύμα που αξίζει πλήρη άφεση αμαρτιών.

Γι' αυτό και πρεσβεύουμε τον αναρχικό ατομικισμό. Γιατί αναζητούμε συντρόφους και συμπολεμιστές που με όπλο τη συνείδηση πορεύονται προς τον επαναστατικό προορισμό. Γιατί γνωρίζουμε ότι η επαναστατική συνείδηση και ηθική είναι αναγκαία συνθήκη που μπορεί να παράγει μια υγιή, αναρχική, επαναστατική διαδικασία όπως την αντιλαμβανόμαστε. Γιατί θεωρούμε την επανάσταση ως ζήτημα πρώτα ατομικό και μετά συλλογικό. Και αυτό γιατί πιστεύουμε ότι ο καθένας έχει ευθύνη για τις επιλογές και τη στάση ζωής του. Γιατί δεν δεχόμαστε ότι υπάρχουν κάποιοι που είναι ικανοί να πράξουν επαναστατικά ενώ άλλοι όχι. Γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας ως πρωτοπορία του αγώνα, την οποία κάποιες άβουλες μάζες οφείλουν να ακολουθήσουν, αλλά αντίθετα ως υποκείμενα που μετέχουν στις διεργασίες του αγώνα και που συλλογικοποιώντας και κάνοντας πράξη τις αρνήσεις τους στο σήμερα αποσκοπούν στην αναζήτηση των μειοψηφιών εκείνων που με τη σειρά τους θα κινηθούν προς τον επαναστατικό σκοπό, με όπλο τους το μίσος για τον κυρίαρχο πολιτισμό, για τις δομές και τις λειτουργίες της κοινωνίας όπως τη γνωρίζουμε. Επαναστατημένες ατομικότητες που θα πορευτούν σαν ένα σώμα προς την καταστροφή του υπάρχοντος, συνάπτοντας υγιείς συντροφικούς δεσμούς και προωθώντας τις αξίες και τις αρχές της ισότητας, της αλληλεγγύης, της αυτοθέσμησης, της αυτονομίας, της αυτοοργάνωσης και της ελευθερίας.

Αυτή την αντίληψη προτάσσει η ΣΠΦ. Τον καθημερινό ανηλεή πόλεμο σε κάθε μορφή εξουσίας. Την έμπρακτη και ολική ρήξη μακριά από συντεχνιακές και αποπροσανατολιστικές αιτηματικές διεκδικήσεις. Αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με τους υλικούς όρους ζωής του σήμερα. Δεν αντιλαμβανόμαστε τις ζωές μας απλά ως οικονομικά μεγέθη ούτε τις μετράμε με αριθμούς και γι αυτό δε μιλάμε για χαμηλούς μισθούς, για έλλειψη κοινωνικών προγραμμάτων ή οικονομική εξαθλίωση, αλλά αντίθετα για υπαρξιακή φτώχεια, για συναισθηματικό και ηθικό ξεπεσμό και για

γενικευμένη αλλοτρίωση. Δεν ζητιανεύουμε ευνοϊκότερους όρους σκλαβιάς αλλά απαιτούμε τον απόλυτο λόγο στις ζωές μας και το κάνουμε πράξη στο χθες, το σήμερα, το πάντα, επιτιθέμενοι κάτω από την αιγίδα μιας αντάρτικης δομής σε ότι επιχειρεί να καταστείλει, να αλλοτριώσει ή να διαβρώσει τις επιθυμίες, τα ήθη, την ακεραιότητα και το χαρακτήρα μας. Επιθυμούμε τέλος τη διάχυση και προώθηση αυτού του τρόπου δράσης σε όλους όσους με τιμή, αξιοπρέπεια και θάρρος πραγματεύονται την επανάσταση ως ένα στοίχημα διαρκείας, ως ένα αέναο ταξίδι προς ένα καθαρό ουρανό.

Έτσι κάπως θέλω να φτάσω στη σύλληψή μου στις 23/09/09. Μια επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής στο σπίτι μου στο Χαλάνδρι μεταφράζεται σε 4 συλλήψεις. Εγώ, ο ξάδερφός μου, η κοπέλα του και ένας σύντροφος και φίλος συλλαμβάνονται ως μέλη της ΣΠΦ. Στο σπίτι μου βρίσκεται ένας υπό κατασκευή εκρηκτικός μηχανισμός, ο οποίος σύμφωνα με τη λογική του *modus operandi* ανάγεται σε στοιχείο που δένει τους συλληφθέντες με την οργάνωση. Η παντελής απουσία στοιχείων για την εμπλοκή οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου εκτός από το άτομό μου με το μηχανισμό, πολλώ δε μάλλον με την οργάνωση, οδηγεί τους μπάτσους σε συνεργασία με τα ΜΜΕ στην αναγκαιότητα να δημιουργήσουν το ευφυολόγημα της γιάφκας, ώστε να στηριχθούν οι διώξεις. Τα media ξεκινούν να λασπολογούν και να πατούν επί πτωμάτων μιλώντας για εξάρθρωση της οργάνωσης και για μαζικές συλλήψεις μελών της. Αναμασώντας τον ισχυρισμό της γιάφκας, εκδίδουν εντάλματα για οποιονδήποτε έχει αφήσει το αποτύπωμα του στο σπίτι έστω κι αν το έχει επισκεφθεί μόνο μια φορά πριν χρόνια. Έτσι εκτός από τις 3 πρώτες προφυλακίσεις ακολουθούν και περαιτέρω συλλήψεις. Άνθρωποι σέρνονται στους ανακριτές με τη συνοδεία των κουκουλοφόρων της αντιτρομοκρατικής για ένα αποτύπωμα σε κηροπήγιο, σε CD ηλεκτρονικού υπολογιστή, σε πλακάκι μπάνιου και άλλα παρόμοια φαιδρά αλλά κατά τα άλλα αδιάσειστα στοιχεία.

Τα πράγματα όμως είναι ξεκάθαρα. Ο μόνος που γνώριζε για το μηχανισμό ήμουν εγώ. Το κοινωνικό μου περιβάλλον, οι φίλοι και σύντροφοι μου, που ερχόντουσαν για να με επισκεφθούν στα πλαίσια της κοινωνικής συναναστροφής, δε μπορεί να έχουν ευθύνη για ένα αντικείμενο που ήταν επιμελώς κρυμμένο σπίτι μου και δε βρισκόταν σε κοινή θέα, ούτε φυσικά η παρουσία του εκεί συνηγορεί ότι ήταν μέλη της ΣΠΦ. Γιάφκα εξάλλου είναι ένας χώρος που καλύπτει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Είναι ένα παράνομο σπίτι, με πλαστά τα στοιχεία του ιδιοκτήτη, με ένα μεγάλο αριθμό όπλων ή εκρηκτικών που χρησιμοποιείται ως ορμητήριο. Σε ένα τέτοιο σπίτι πρόσβαση έχει ένας κλειστός κύκλος ανθρώπων, και όχι οποιοσδήποτε τύχει να περάσει για βόλτα. Τα χαρακτηριστικά αυτά έρχονται σε αντιδιαστολή με το σπίτι μου, που είναι στο όνομα του πατέρα μου, το επισκεπτόταν ένα σωρό κόσμος εκ των οποίων ορισμένοι δεν έχουν καν επαφή με τον αναρχικό χώρο. Μόνοι τους εξάλλου οι διωκτικοί μηχανισμοί έχουν καταρρίψει τον ισχυρισμό της γιάφκας, αφού μόνο ορισμένοι, από όσους έχουν αποτυπώματα μέσα, κατηγορούνται για μέλη της ΣΠΦ. Η επιλογή γίνεται φυσικά με κριτήριο όχι αντικειμενικά στοιχεία αλλά το παρελθόν των ανθρώπων ή την πολιτική τους στάση και ταυτότητα. Εγώ έχω αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στην οργάνωση ΣΠΦ. Αυτό πρέπει να σημαίνει ότι και οι άλλοι κατηγορούμενοι πρέπει να έχουν σχέση με την οργάνωση απλά επειδή με γνωρίζουν;

Επίσης έχω ξεκαθαρίσει ότι ο μηχανισμός ήταν δικός μου και ότι η παρουσία του στο νόμιμο σπίτι μου ήταν ένα προπαρασκευαστικής φύσης προσωπικό μου σφάλμα. Είναι λοιπόν μια κοινωνική επίσκεψη αρκετή για να καταδικάσει τους συγκατηγορούμενους μου για κατοχή εκρηκτικών; Όταν επισκέπτεται κανείς κάποιον φίλο ή γνωστό του ψάχνει και τις ντουλάπες του μήπως κρύβει κάτι; Δε νομίζω. Απλά είναι μια βολική συνθήκη που δικαιολογεί τις διώξεις επαναστατών αλλά και άσχετων με τον αγώνα ανθρώπων, οι οποίοι τσουβαλιάζονται σε ένα γελοίο κατηγορητήριο.

Η υπόθεση της ΣΠΦ αποτέλεσε την αρχή για μια σειρά διώξεων και γεγονότων που σηματοδότησαν την κρατική-κατασταλτική αντεπίθεση ενάντια στην άνοδο και ριζοσπαστικοποίηση του μαχητικού ρεύματος του αναρχικού χώρου τα τελευταία χρόνια. Η ολοένα και αυξανόμενη ροή επιθέσεων ενάντια σε στόχους-σύμβολα της κυριαρχίας από ομάδες και συλλογικότητες που συνθέτουν το νέο αντάρτικο πόλης κάτω από διαφορετικές αντιλήψεις και πολιτικές αναλύσεις, αλλά κοινό σχέδιο αγώνα, αναγκάζει τον κατασταλτικό μηχανισμό να εξελίξει με τη σειρά του τα μέσα και τις μεθόδους του, ώστε να αποτελέσει σημαντική τροχοπέδη στην ανάπτυξη των επαναστατικών δυνάμεων. Αν κάνουμε μια σύντομη αναδρομή, ιδιαίτερα μετά το Δεκέμβρη του '08 και τον εφησυχασμό που ακολούθησε όταν η εξέγερση καταλάγιασε, θα δούμε ότι νέοι σύντροφοι που ζυμώθηκαν σε τέτοιες διαδικασίες επέλεξαν να συνεχίσουν το δρόμο της φωτιάς, αντί να αποσυρθούν στην ηρεμία της υποταγής. Παράλληλα οι ήδη υπάρχουσες αντάρτικες υποδομές, εντείνουν τη δράση τους δημιουργώντας ένα πολύπλοκο πλέγμα επιθετικών ομαδοποιήσεων που ανανεώνουν και παράλληλα αναβαθμίζουν το επαναστατικό στοίχημα. Η όξυνση αυτή της επαναστατικής δράσης οδηγεί πολύ λογικά σε μια παράλληλη όξυνση της καταστολής, αφού ο κρατικός μηχανισμός αναγνωρίζει την επικινδυνότητα των επαναστατικών πρακτικών ιδιαίτερα σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από πολιτική αστάθεια.

Ο επαναστατικός πόλεμος σημαίνει πλήγματα και στα δύο στρατόπεδα. Έτσι τον τελευταίο 1,5 χρόνο μια σειρά υποθέσεων και γεγονότων χαρακτηρίζουν την κατασταλτική πολιτική. Η επικήρυξη των συντρόφων Σ.Σεισίδη, Μ.Σεισίδη και Γ.Τσιρώνη για 600.000 ευρώ λίγο μετά την σύλληψή μας, οι μαζικές προληπτικές προσαγωγές σε πορείες, οι έφοδοι σε στέκια με γελοίες προφάσεις, οι συλλήψεις και προφυλακίσεις αγωνιστών χωρίς κανένα συστατικό στοιχείο, οι συλλήψεις του Ε.Α. και το κλίμα τρομοϋστερίας, οι διώξεις στα πρότυπα της δικής μας υπόθεσης του στενού φιλικού, συντροφικού ή συγγενικού κύκλου των αγωνιστών Νίκου Μαζιώτη, Πόλας Ρούπα και Κώστα Γουρνά που αναλάβανε την πολιτική ευθύνη για τον Ε.Α., η δολοφονία του Λάμπρου Φούντα, μέλους της ίδιας οργάνωσης κατά τη διάρκεια μιας προπαρασκευαστικής της ενέργειας, ο πισώπλατος πυροβολισμός και στη συνέχεια ακρωτηριασμός του ποδιού του Σίμου Σεισίδη και φυσικά οι συλλήψεις των υπολοίπων συντρόφων και αδερφών από την Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς είναι μερικά από τα χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Γίνεται λοιπόν εύκολα αντιληπτό ότι οι γενικευμένες διώξεις στα πλαίσια της υπόθεσής μας, είναι ένα τμήμα του συνολικότερου κατασταλτικού σχεδίου που στοχεύει ευθέως τις επαναστατικές δυνάμεις και τη δράση τους. Η απάντησή μας σε

ένα τέτοιο σχέδιο δεν μπορεί παρά να είναι η περαιτέρω όξυνση της δράσης μας και η ανταπόδοση των χτυπημάτων όσο το δυνατόν με μεγαλύτερη σφοδρότητα και αποτελεσματικότητα.

Αυτή λοιπόν είναι η θέση που εκφράζει και η ΣΠΦ. Γι αυτό εξάλλου το λόγο, τον τελευταίο αυτό χρόνο ανέπτυξε την επαναστατική προοπτική, αναβαθμίζοντας ακόμη περισσότερο τη δράση και το λόγο της και χτυπώντας με σαρωτικούς εκρηκτικούς μηχανισμούς διάφορους στόχους στο εσωτερικό της μητρόπολης. Η επίθεση στην εθνική ασφαλιστική, στη Βουλή, στην προεκλογική συγκέντρωση του πρώην πρωθυπουργού Κώστα Καραμανλή, στην οικία του Μίμη Ανδρουλάκη και της Μαριέττας Γιαννάκου, στα γραφεία της Χρυσής Αυγής, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Πέτρου Ράλλη, στις φυλακές Κορυδαλλού και τα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, τα 14 εμπρηστικά δέματα σε πρεσβείες και διεθνείς οργανισμούς, το δέμα στον τότε υπουργό δικαιοσύνης Χ. Καστανίδη, καθώς και η επίθεση στο Πρωτοδικείο Αθηνών, στην καρδιά της μητρόπολης, ήταν η ουσιαστική εξελικτική διαλεκτική που παρήγαγε η Συνωμοσία όσο εγώ βρισκόμουν στη φυλακή. Η αναβάθμισή της σε πράξεις αλλά και λόγο αποτελεί για μένα παράδειγμα ακεραιότητας για κάθε αντάρτικη υποδομή που θέλει να προωθή ουσιαστικά τον επαναστατικό σκοπό. Είναι η έμπρακτη άρνηση της λογικής της θυματοποίησης, η άρνηση να ζήσει με το φόβο και την ανησυχία, η επικέντρωση των δυνάμεών της στην κλιμάκωση της δράσης της και τελικά η διαρκής όξυνση και συνέχεια του αντάρτικου πόλης και του επαναστατικού πολέμου μακριά από υποχωρητικότητες και συμβιβασμούς.

Αν πιστεύει κανείς, ότι ενώπιον της αστικής δικαιοσύνης θα φοβηθώ στο ελάχιστο, γελιέται. Αν νομίζουν ότι θα τους παρακαλέσω γονυπετής για ευνοϊκότερη μεταχείριση είναι γελασμένοι. Ξέρω καλά ότι εκείνοι που δειλιάζουν αντικρίζοντας στα πρόσωπά μας την απόλυτη αμφισβήτηση του κόσμου τους και την απόλυτη απαξίωση της εξουσίας που κατέχουν, είναι μόνο οι ίδιοι. Γιατί το πρόσωπό μας, όπως και το πρόσωπο κάθε ανυποχώρητου και αξιοπρεπή αγωνιστή, είναι το πρόσωπο της επανάστασης. Μιας επανάστασης που θα αποτελέσει την αρχή του τέλους για το τερατούργημα που κρατάνε στη ζωή. Μιας επανάστασης που θα συντρίψει, θα κατεδαφίσει, θα εξαλείψει την κοινωνία στην υπάρχουσα μορφή της.

Γι αυτό λοιπόν ξεκαθαρίζω, ότι η σύλληψή μου και ο εγκλεισμός στα κελιά της δημοκρατίας δε σηματοδοτεί επ' ουδενί το τέλος της επαναστατικής μου δραστηριοποίησης. Αντίθετα σκοπεύω να συνεχίσω να κάνω πράξη τις αρνήσεις μου διαδίδοντας και προωθώντας τις θέσεις μου και τις θέσεις της οργάνωσης, για τον αγώνα, το αντάρτικο πόλης και τον επαναστατικό πόλεμο. Γι αυτό εξάλλου ανέλαβα και την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στην οργάνωση. Γιατί η συνέπεια και η περηφάνια που χαρακτηρίζει τις επιλογές μου, μου το επιβάλλει. Γιατί με ενδιαφέρει να προασπίσω και να προβάλω την ιστορία και τις επιλογές της οργάνωσης δημόσια και ξεκάθαρα. Γιατί δε θέλω να αφήσω κανένα δημοσιογραφικό σκουλήκι να χτίζει καριέρα στο όνομα και την υπόληψή της, προσπαθώντας με χυδαίους και γλοιώδεις ισχυρισμούς να συκοφαντήσει, να απαξιώσει ηθικά και να απονομηματοδοτήσει την

πολιτική της δράση. Γιατί με ενδιαφέρει ακόμη η πολιτική παρακαταθήκη που αφήνει μια σύλληψη και μια δίκη στη συλλογική συνείδηση των επαναστατικών δυνάμεων.

Πιστεύω ακράδαντα ότι το αντάρτικο πόλης και ο ένοπλος αγώνας δεν έχουν ηττηθεί και ούτε πρόκειται να συμβεί αυτό. Η εξάρθρωση μιας οργάνωσης, οι συλλήψεις ή ακόμη και οι θάνατοι μελών της δεν αρκούν για να σβήσουν τη φλόγα της διαρκούς εξέγερσης, που καίει στα μάτια όσων επιλέγουν να ταχθούν υπέρ του επαναστατικού πολέμου. Οι αναλύσεις που διεκδικούν την ήττα του αντάρτικου μεταφράζοντάς τη σε στείρους αριθμούς στερούνται οποιαδήποτε ιστορική διαλεκτική. Όσο οι παρακαταθήκες κάθε εγχειρήματος παραμένουν ζωντανές στις μνήμες των επαναστατικών κινήματων και των αγωνιστών, ο ένοπλος αγώνας δεν πρόκειται να νικηθεί. Η οργάνωση μας δεν πρόκειται να νικηθεί! Και όπως το έθεσε και η ίδια στην προκήρυξη που ακολούθησε την αποστολή εμπρηστικών δεμάτων σε πρεσβείες και διεθνή πολιτικά πρόσωπα: «Η Συνωμοσία δεν πρόκειται να συλληφθεί ποτέ, γιατί δεν είναι απλά μια οργάνωση, είναι ένα ρεύμα ιδεών και οι ιδέες είναι πάντα ασύλληπτες..» όσο συνεχίζουμε λοιπόν αδιάλειπτα και σταθερά να εχθρευόμαστε το υπάρχον, όσο το κάνουμε πράξη μέσα από τον καθημερινό μας αγώνα, όσο στηρίζουμε τις επιλογές που μας κάνουν περήφανους ανεξαρτήτως του κόστους, όσο αρνούμαστε να σκύψουμε το κεφάλι και να υποταχθούμε, όσο συνεχίζουμε να πολεμάμε, το στοίχημα της επανάστασης παραμένει πιο δυνατό από ποτέ!

Κλείνοντας την πολιτική μου δήλωση θέλω να αφιερώσω από καρδιάς ένα απόσπασμα του Τάσου Λειβαδίτη στους συντρόφους και αδελφούς μου, που μαζί τους βάδισα και θα βαδίζω στο δρόμο της αξιοπρέπειας, της ελευθερίας, της επανάστασης.

16. Και την πρώτη νύχτα μπήκε μέσα στο κελί ένας άνθρωπος που 'χε χάσει το πρόσωπό του, κι ακούμπησε το φανάρι που κρατούσε κάτω στο πάτωμα.

17. Και ο ίσκιος του μεγάλωσε πάνω στον τοίχο.

18. Και τον ερώτησε: που έχεις κρυμμένα τα όπλα;

19. Κι εκείνος, κανείς δεν ξέρει αν από σύμπτωση, ή ίσως για να απαντήσει

20. Έβαλε το χέρι πάνω στην καρδιά του.

21. Και τότε τον χτύπησε. Ύστερα μπήκε κι άλλος άνθρωπος που 'χε χάσει το πρόσωπο του και τον χτύπησε κι αυτός.

22. Και οι άνθρωποι που 'χαν χάσει το πρόσωπό τους, ήσαν πολλοί.

23. Και ξημέρωσε. Και βράδιασε.

24. Ημέρες σαράντα.

25. Κι ήρθαν στιγμές που φοβήθηκε πως θα χάσει το λογικό του.

26. και τον έσωσε μια μικρή αράχνη στη γωνιά, που την έβλεπε ακούραστη κι υπομονετική να υφαίνει τον ιστό της.

27. και κάθε μέρα της τον χάλαγαν με τις μπότες τους μπαίνοντας
28. Κι εκείνη τον ξανάρχιζε κάθε μέρα. Και της τον χάλαγαν πάλι. Και άρχιζε ξανά.
29. Εις τους αιώνας των αιώνων.

**ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ.Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.**

ΖΗΤΩ Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

**ΖΗΤΩ Η ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ -
ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ**

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Η μετάφραση του κειμένου του Novatore προστέθηκε σ' αυτή τη μπροσούρα γιατί θεώρησα ότι αποτελεί μια σημαντική συνεισφορά στην ανάπτυξη της επαναστατικής – νιχιλιστικής διαλεκτικής. Για να αποφύγω τυχόν παρεξηγήσεις ξεκαθαρίζω ότι η άποψη του Novatore για την αλληλεγγύη δεν συνάδει ούτε με τη δική μου, ούτε με της Συνωμοσίας συνολικότερα, πράγμα που έχει φανεί εξάλλου από κείμενα που έχουμε εκδώσει στο παρελθόν.

Είμαι και εγώ Νιχιλιστής – Renzo Novatore

I

Είμαι ατομικιστής επειδή είμαι αναρχικός· και είμαι αναρχικός επειδή είμαι νιχιλιστής. Αλλά αντιλαμβάνομαι το νιχιλισμό και με τον δικό μου τρόπο.

Δε με ενδιαφέρει αν η καταγωγή του είναι Σκανδιναβική ή Ανατολίτικη, ούτε εάν έχει ή δεν έχει ιστορική, πολιτική, πρακτική παράδοση ή μία θεωρητική φιλοσοφική, διανοητική ή πνευματική. Αυτοαποκαλούμαι νιχιλιστής γιατί ξέρω ότι νιχιλισμός σημαίνει άρνηση.

Άρνηση της κάθε κοινωνίας, της κάθε κουλτούρας, του κάθε κανόνα και της κάθε θρησκείας. Αλλά δε λαχταρώ τη Νιρβάνα περισσότερο απ' όσο τον απελπισμένο και αδύναμο πεσιμισμό του Σοπενχάουερ, που είναι χειρότερος από τη βίαιη αποκήρυξη της ζωής καθεαυτής. Ο δικός μου είναι ένας ενθουσιώδης και διονυσιακός πεσιμισμός, σαν μια φλόγα που πυρπολεί τη ζωική μου αφθονία, που περιφρονεί κάθε θεωρητική, επιστημονική ή ηθική φυλακή.

Και αν αυτοαποκαλούμαι ατομικιστής αναρχικός, εικονοκλάστης και νιχιλιστής, είναι ακριβώς γιατί πιστεύω ότι υπάρχει μία υψηλότερη και περισσότερο ολοκληρωμένη έκφραση της γεμάτης θέληση και επιπόλαιης ατομικότητάς μου που, σαν ποτάμι που ξεχειλίζει, επιθυμεί να επεκταθεί, παρασέρνοντας ορμητικά τέφρους και αναχώματα, μέχρι να συγκρουστεί με γρανιτένιους βράχους, για να κομματιαστεί και να διαλυθεί με τη σειρά του. Δεν αποκηρύσσω τη ζωή. Την εξυμνώ και την τραγουδώ.

II

Όποιος αποκηρύσσει τη ζωή επειδή τη νιώθει μονάχα σαν πόνο και θλίψη και δε βρίσκει το ηρωικό κουράγιο να αυτοκτονήσει είναι – κατά τη γνώμη μου – μία παράξενη φιγούρα και ένας καταδικασμένος άνθρωπος· ακριβώς όπως είναι κανείς μία αξιολύπητη κατώτερη ύπαρξη εάν πιστεύει ότι το ιερό δέντρο της ευτυχίας είναι ένα στρεβλό φυτό πάνω στο οποίο όλοι οι πίθηκοι θα καταφέρουν να αναρριχηθούν στο κοντινό ή μακρινό μέλλον, και ότι τότε η σκιά του πόνου θα εξαφανιστεί από τα φωσφορίζοντα πυροτεχνήματα του αληθινού Καλού...

III

Η ζωή – για μένα – δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή, ούτε θεωρία ούτε μία ιδέα. Η ζωή είναι μία πραγματικότητα, και η πραγματικότητα της ζωής είναι ο πόλεμος. Για κάποιον που είναι γεννημένος πολεμιστής, η ζωή είναι πηγή χαράς, για τους άλλους είναι απλώς πηγή ταπείνωσης και θλίψης. Δεν απαιτώ πια ανέμελη χαρά από τη ζωή μου. Δε μπορούσε να μου τη προσφέρει, και δε θα ήξερα τι να την κάνω τώρα που η εφηβεία μου πέρασε...

Αντ' αυτού απαιτώ να μου δώσει τη διεστραμμένη χαρά της μάχης που μου προσφέρει τους περιλυπούς σπασμούς της ήττας και τις φιλήδονες συγκινήσεις της νίκης. Ηττημένος στη λάσπη ή νικητής στον ήλιο, τραγουδώ τη ζωή και την αγαπώ! Δεν υπάρχει ανάπαυση για το εξεγερμένο μου πνεύμα παρά μόνο στον πόλεμο, ακριβώς όπως δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία για το περιπλανώμενο, αιρετικό μυαλό μου, από την ανεμπόδιστη διαβεβαίωση της ικανότητάς μου στη ζωή και στην αγαλλίαση. Κάθε μου ήττα με εξυπηρετεί μόνο ως ένα συμφωνικό πρελούδιο για μία νέα νίκη.

IV

Από την ημέρα που ήρθα στο φως – μέσω μιας τυχαίας σύμπτωσης που δε θα αναλύσω τώρα – κουβαλούσα το δικό μου Καλό και το δικό μου Κακό μαζί μου. Αυτό σημαίνει : τη χαρά και τη λύπη μου, ακόμη σε εμβρυακή κατάσταση. Και οι δύο εξελίχθηκαν μαζί μου στο ρου του χρόνου. Όσο εντονότερα ένιωθα τη χαρά, τόσο βαθύτερα αντιλαμβανόμουν τη θλίψη. Δε μπορείς να καταπιέσεις τη μία χωρίς να κάνεις το ίδιο και στην άλλη.

Τώρα γκρέμισα την πόρτα και αποκάλυψα τους γρίφους της Σφίγγας. Η χαρά και η λύπη είναι απλώς δύο λικέρ με τα οποία η ζωή μεθάει ανέμελη. Συνεπώς δεν είναι αλήθεια ότι η ζωή είναι μια βρώμικη και τρομακτική έρημος όπου λουλούδια δεν ανθίζουν πια ούτε κόκκινα φρούτα ωριμάζουν.

Και ακόμη και η ισχυρότερη από όλες τις θλίψεις, αυτό που οδηγεί ένα δυνατό άντρα προς το συνειδητό και τραγικό θρυμματισμό της ίδιας του της ατομικότητας, είναι μόνο η ρωμαλέα ενσάρκωση της τέχνης και της ομορφιάς.

Και ξαναγυρνά στο παγκόσμιο ανθρώπινο ρεύμα με τις εκτυφλωτικές ακτίνες του εγκλήματος που καταστρέφει και παρασέρνει όλη τη κρυστάλλινη πραγματικότητα του οριοθετημένου κόσμου των πολλών έτσι ώστε να ανυψωθεί προς την απόλυτη, ιδεατή φλόγα και να διασκορπιστεί στην ατέρμονη φωτιά του νέου.

V

Η επανάσταση του ελεύθερου πάνω στη θλίψη είναι μόνο η ενδόμυχη, παθιασμένη επιθυμία για μια πιο έντονη και μεγάλη χαρά. Αλλά η μεγαλύτερη χαρά εμφανίζεται μπροστά του μονάχα στον καθρέφτη της βαθύτερης θλίψης και ενώνεται μαζί της αργότερα σε έναν αχανή βάρβαρο εναγκαλισμό. Και από αυτόν τον αχανή και καρποφόρο εναγκαλισμό ξεπηδά το υψηλό χαμόγελο του δυνατού, καθώς, εν μέσω της σύγκρουσης, τραγουδά τον πιο βροντερό ύμνο στη ζωή.

Ένας ύμνος που υφαίνεται από την ύβρη και την περιφρόνηση, από τη θέληση και το μεγαλείο. Ένας ύμνος που δονείται και πάλλεται στο φως του ήλιου καθώς αυτό φωτίζει τους τύμβους, ένας ύμνος που ανασταίνει το τίποτα και το γεμίζει με ήχους.

VI

Πάνω από το υποδουλωμένο πνεύμα του Σωκράτη που στωικά αποδέχεται το θάνατο και το ελεύθερο πνεύμα του Διογένη που κυνικά αποδέχεται τη ζωή, ανυψώνεται το θριαμβευτικό ουράνιο τόξο πάνω στο οποίο ο ιερόσυλος ισοπεδωτής των νέων φαντασμάτων, ο ριζικός καταστροφέας κάθε ηθικού κόσμου, χορεύει. Είναι ο ελεύθερος που συνεχίζει να χορεύει ψηλά μέσα στο μεγαλοπρεπές φωσφορισμό του ήλιου.

Και όταν γιγάντια σύννεφα μελαγχολικής σκοτεινιάς υψώνονται από ελώδη χάσματα για να τον εμποδίσουν να δει το φως και να μπλοκάρουν το μονοπάτι του, εκείνος ανοίγει δρόμο με πιστολιές από το Browning του ή σταματά την πορεία τους με τη φλόγα της επιβλητικής φαντασίας του, αναγκάζοντάς τα να υποταχτούν σαν ταπεινοί σκλάβοι στα πόδια του.

Αλλά μόνο εκείνος που γνωρίζει να εξασκεί την εικονοκλαστική οργή της καταστροφής δύναται να κατέχει την χαρά που γεννά η ελευθερία, αυτή η μοναδική ελευθερία που γονιμοποιείται από τη θλίψη. Εξυψώνομαι ενάντια στην πραγματικότητα του εξωτερικού κόσμου για τον θρίαμβο της πραγματικότητας του εσωτερικού μου κόσμου.

Απορρίπτω την κοινωνία για το θρίαμβο του εγώ. Απορρίπτω τη σταθερότητα κάθε κανόνα, κάθε εθίμου, κάθε ηθικής για την επιβεβαίωση κάθε ενστίκτου που βρίθει θέλησης, ολόκληρου του ελεύθερου συναισθηματισμού, κάθε πάθους και κάθε φαντασίας. Περιγελώ κάθε καθήκον και δικαίωμα για να μπορώ να τραγουδώ την ελεύθερη θέληση.

Περιφρονώ το μέλλον για να υποφέρω και να ευχαριστιέμαι το καλό και το κακό στο παρόν. Απεχθάνομαι την ανθρωπότητα γιατί δεν είναι η δική μου ανθρωπότητα. Μισώ τους τύραννους και περιφρονώ τους σκλάβους. Δε θέλω και δε δείχνω αλληλεγγύη, γιατί είμαι πεπεισμένος ότι αυτή είναι μία νέα αλυσίδα, και γιατί συμφωνώ με τον Ίψεν ότι ο πιο μοναχικός είναι και ο ισχυρότερος. Αυτός είναι ο Νιχιλισμός μου. Ζωή, για μένα, δεν είναι τίποτε παρά ένα ηρωικό ποίημα χαράς και διαστροφής, γραμμένο με τα ματωμένα χέρια της θλίψης και του πόνου ενός τραγικού ονείρου τέχνης και ομορφιάς.

